

Extremismus jako výraz svobody..?

Je chvályhodné, že se nám podařilo dnešní převážně vyšší elitou odsuzovaný autoritářský totalitní režim svrhnout „nastolením“ demokracie. To, co mělo svá pravidla a řád (přestože by se dalo říci, že tady byl stejně „borde!“), nahradil chaos, ve kterém nic nemá své místo a ve kterém se každá dobře vypadající maličkost uplatňuje v soukromých režimech a řádech. Ano, zvítězila privátní kultura, bohatí a ti, jež se chopili veškerých možností za cenu převálcovat druhé a „jít přes mrtvoly“, si dnes určují svá vlastní pravidla a systém, který vždy více či méně hraničí s mírně poupravenými zákony, přeživšími z dob minulých jako výraz posttotality.

Vítězí bohatí, kteří mají vždy moc a sílu si něco přikoupit, včetně zdravotnictví, které se též privátně diverzifikuje. Ti převážně určují pravidla v systémech, která se liší od toho, kde a za jakých okolností se s nimi střetnete. To, co platí na úřadě jednom, nemusí nutně platit na úřadě druhém; to, co platí v jednom obchodě, zpravidla neplatí u konkurence. Ano, je to konkurenční boj privátních a bojujících struktur – málokdy jde o monopoly, čehož důkazem je fakt, že všechny důležité podniky a firmy pocházejí ze zahraničí. Není takřka možné hovořit o českém státu, přestože v nás koluje stále poměrně silná česká kultura.

Mimo boj kapitálových společností a trhů zde existuje také boj menšin. V mnoha případech jsou menšiny nad ostatními většinovými principy (co je to ale většina, když máme třídu vyšší, střední a nižší?) upřednostňovány za účelem vyzískání finančních prostředků na pokrytí nákladů souvisejících s upřednostňováním té či oné skupiny. Svoboda a demokracie dává příležitost vzniknout „nezávislým“ frakcím, které tak v silné konkurenci svádí dennodenní boj s tím, jak se uplatnit ve společnosti, leckdy stále plně předsudků, a tak, jak se na trhu vynořují, většinou zase rychle mizí. To souvisí s drahými náklady a s tím, jak se majetkáři snaží na všem vydělat a ze všeho vykořistit maximum. Malé organizace pak tento boj nemohou pod tíhou nesnesitelné výše nákladů a s nízkými příjmy vydržet a rychle krachují nebo se přejmenovávají a slučují se, příp. úplně zaniknou.

To jde ruku v ruce s tím, že mnohé frakce hraničí s extremismem se snahou zaujmout. Buď se dostanou do rozporu se zákonem, čímž upoutají pozornost, nebo na svém extrémismu zakládají přímo svou politickou či obchodní taktiku. Je zde zároveň nebezpečí, že čím vyšší jinakost budou prosazovat, tím více se jim dostane pozornosti. Současné uchopení moci sociální demokracií je sice zlatou střední cestou, kdy mohou být výhody/nevýhody komunismu a otevřené demokracie zdárně vyřešeny, neznamená to ale, že nezapříčiní vznik a fungování ultrapravicových či

ultralevicových stran, jako byla Dělnická strana nebo je Jednotná národně-demokratická strana.

Ačkoli již zmíněná střední třída v podstatě neexistuje, stále známe něco jako nepsané normy, které ji definují. Rozdíly mezi extrémně chudými a extrémně bohatými jsou totiž dnes tak velké, že pro definování toho, co je „mít tak akorát“ a „žít standartně“, bychom potřebovali vysledovat více faktorů navzájem. Já bych pro definici použil to, že kdo se nadmíru žene za tím, aby měl co a jak kde zaplatit, patří do střední a nižší třídy. Ten, kdo má všeho dostatek, zřejmě takovou činnost vykonávat nemusí, příp. ji vykonává s menší měrou.

Zastavil bych se u programu Jednotné národně-demokratické strany. Zaujalo mě to, neb jsem dostal nabídku na kandidaturu. Hned na úvod řeknu, že jsem ji odmítl. A pokusím se uvést, proč. Svými názory uveřejněnými na portále www.jnds.cz se totiž podobají nevinnému programu, který ve dvacátých a třicátých letech minulého století plnila v Německu NSDAP. Rasová nenávisť, výstup z nadnárodních struktur, jako je EU a NATO, zrušení parlamentních komor. Ačkoli program je líbivý a lákavý, ať již zvýšením důchodů, mateřských a jiných dávek (dle mého nereálný) nebo anulací některých plateb příslibem zadarmo a vytvořením pracovních míst s prioritou práce pro občany České republiky, zavání podezřelým taháním nitek za oponou a vytvořením třetího státu, kde by na základě rasové příslušnosti a národní identity vznikli občané, mající vyšší práva. Vůbec, situace, v níž se dnes bez většího postihu uplatňují neonacisté a rasisticky motivované zločiny, svědčí o nespokojenosti obyvatel, a dá se tedy srovnat se situací platnou v oněch dvacátých a třicátých letech. Mnozí lidé žijí válku, ať již osobní nebo vztahovou; nejde však zatím naštěstí o válku všeobecnou, kdy musí zasahovat vojáci a těžká vojenská technika za účelem zneškodnit větší množství nepřátel. To, že na západě se již teroristické aktivity prosadily, znamená, že dříve nebo později čeká jejich dopad i na nás. Jsme ohroženi, ale to vysoká politika neřeší – ve svých zájmech potřeb má jen kauzy plné neoprávněných finančních transakcí a urážlivé osočování jednoho v boji s druhým, namísto kooperace. Koexistence je totiž ve světě plném názorových rozporů a při hájení vlastního písečku téměř nemožná a obtěžující, proto tolik násilnických aktivit poslední dobou. Když to nejde po dobrém, tak to půjde po zlém..

Pozastavil bych se ještě nad tím, proč vznikají a zanikají partie jako Dělnická strana a jí podobné.. Hlásá mj. sympatizaci k totalitnímu režimu. Proč? Co bylo na té minulé době tak dobré, že se po ní představitelům Dělnické strany stýská? Něco zřejmě ano. Když se kohokoli ze starších lidí zeptáte na minulost, mluví v superlativech. Proč? Nejsou schopni se vypořádat s dnešním konkurenčním bojem plným nenávisti a

závisti? S tím, že každý si hrabe na vlastním písečku? Zřejmě byli zvyklí, že za určité úsilí a vděčnost se o ně stát postaral, kdežto dnes? Je bohužel pravdou, že i když se dnes snažíte, jak chcete (jak se říká, i kdybyste se na hlavu stavěli..), nedočkáte se zpětné vazby, vaše úsilí není náležitě ohodnoceno. Starší generace byly zvyklé, že za svou běžnou dennodenní práci dostali byt, auto, chatu, garáž.. A dnes? Ať již pracujete, kde chcete, dosáhnete se svými příjmy maximálně na hypotéku, tedy na to, jak se doživotně zadlužíte, a nikdo vám nedá ani potvrzenku na to, že práce, kterou máte, jednoho krásného dne neskončí.. Tvrdý konkurenční boj, můžete mít aprobaci na co chcete, avšak lidé vám ruku nepodají. I erudovaní lidé končí jako bezdomovci, a lidé, co to jakžtakž ustojí, tvrdí, že si za to mohou sami.. Sami? Nebyli jen zvyklí na něco jiného? To ovšem neznamena, že snad minulost s nimi musela jednat v rukavičkách, vždyť tady také byla spousta lidí, která to neměla vůbec jednoduché, a jednoho dne se vzepřela.. Každopádně i demokracie má své mantinely, a Ústavní soud činnost strany zrušil. Snad kvůli rasistickým motivům, nikoli ze sympatizaci k minulým pořádkům – vždyť sám fakt by svědčil o tom, že komunismus trvá! Je to dobré asi z toho nacistického hlediska, avšak nikdo nezabrání tomu, že lid se začne i přesto jednou bouřit a že může přijít válka nebo kontrarevoluce. Nyní strana funguje pod hlavičkou Dělnické strany sociální spravedlnosti. Inu, platí i zásada, že jak moc bouřlivé má osazenstvo označení názvu, s takovými se pak potýká i problémy..!

Čerpal jsem z uvedených zdrojů:

www.jnds.cz

www.delnicka-strana.cz